treball

SETMANAL

Proletaris de tots els països: uniu-vos!

Òrgan central del Partit Socialista Unificat de Catalunya

Número 465 | Barcelona, 24 de gener de 1977 | Preu, 10 pessetes

L'HOME DE LA CONCÒRDIA

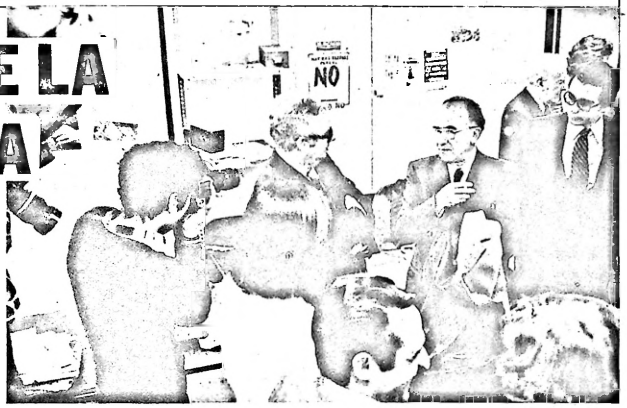

Santiago Carrillo, a la redacció de la revista "Mundo"

La legalització dels partits i sindicats sense discriminació de cap mena és una premissa i una exigència del procés de democratització del nostre país.

Per això sorprèn que el representant a Catalunya d'un govern que diu que vol la democràcia declari encara a la premsa: "No tolerarem actes massius als comunistes". El senyor Sánchez Teran, que actua d'acord amb aquest criteri -els actes prohibits o reprimits són ja incomptables-, no ignora, com no ho ignora el mateix govern, que la discriminació és la negació de la democràcia. Però no és la democràcia allò que més preocupa el govern, sinó com controlar els canvis polítics indefugibles tot mantenint la classe obrera sotmesa a l'explotació i al domini del gran capital, consubstancials al règim franquista. D'aquí que els actes prohibits al PSUC només siguin comparables, quant al nombre, amb els prohibits a les Comissions Obreres. Discriminar els comunistes vol dir discriminar els treballadors per tal d'impedir que intervinguin en el procés de canvis.

I és per això que el govern retarda la legalització dels comunistes, pretén de bloquejar l'actuació pública de Santiago Carrillo que, com Gregori López Raimundo, resta processat, i nega el passaport a Dolores Ibárruri.

Sense llibertats per a tothom, però, no hi ha llibertat. Tampoc per a aquells els quals el govern pretén afavorir discriminant-nos, perquè no poden exercir plenament la llibertat quan resten en la il.legalitat forces reals com la que els comunistes representem.

En retardar la legalització dels comunistes i altres forces polítiques d'esquerra, el govern retarda la solució dels problemes del país. La solució de tots els problemes i especialment la crisi econòmica exigeix un consens polític, un pacte entre totes les forces responsables. I la classe obrera, la intel.lectualitat avançada no en poden quedar al marge.

Cal que els qui tenen responsabilitats de govern ho pensin serenament. Tan serenament com procedim els comunistes, que hem donat i donem proves de la nostra voluntat de reconciliació que permeti una nova etapa de convivència.

Aquest és el sentit del viatge de Santiago Carrillo a Barcelona. Santiago Carrillo, l'home de la reconciliació, ha estat, sens dubte, aquests dies, l'home de la concòrdia. Per això la normalització de la seva presència i de la seva activitat política és no solament un dret sinó una necessitat per a la convivència i la democràcia.

"El teu, el de tots". Un dels cartells de la Setmana del Partit de Barcelona, que començà dissabte. *(Pàg.6, entrevista amb Jordi Conill)*

QUI SÓN ELS PROVOCADORS?

Greus incidents es produïren dissabte passat a Barcelona quan la força pública intervingué brutalment contra alguns milers de persones que es manifestaven a les Rambles en solidaritat amb els treballadors de Roca i quan mil cincents companys de Josep Maria Palomas, dirigent del PTE, que acabava de sortir de la presó, es concentraren a l'estació de França per donar-li la benvinguda. Són nombrosos els ferits, alguns d'ells greument, com a conseqüència de la brutalitat policíaca, que denunciem amb tota energia des de "Treball".

També dissabte, el govern civil prohibí la celebració d'un míting del PSUC a la Zona Franca. Malgrat la prohibició, s'hi concentraren més de cincentes persones, algunes de les quals van demanar l'ingrés al Partit allà mateix, després que els companys responsables de la zona denunciessin públicament l'arbitrària decisió governativa.

Prohibicions, trets, bales de goma i porres: heus aquí l'altra cara de la reforma. Una nota oficial de la policia parla de "provocacions" per tal de justificar la seva brutalitat. Qui són els provocadors? Si tenim en compte que quan el poble exerceix lliurement els drets de reunió, d'expressió i manifestació no hi ha mai cap "incident", no cal fer cap esforç per assenyalar-los: aquells qui priven l'exercici d'aquests drets.

LA CAMPANYA "VOLEM L'ESTATUT"

CRIDA DE L'ASSEMBLEA

A la reunió de la XXV Permanent de l'Assemblea de Catalunya, que es va fer el 16 de gener, es va redactar definitivament la crida de la campanya "Volem l'Estatut".

La crida comença dient que "*el nostre poble ha optat pel dret a l'exercici de la seva sobirania nacional, que avui es concreta en la reivindicació de l'Estatut d'Autonomia i les seves institucions*" i després explica que l'autonomia ens permetrà cercar democràticament la solució, des de dins, dels nostres problemes econòmics, socials i culturals, els de les comarques i dels barris, crear el nostre futur, a través de les nostres institucions d'autogovern. Diu la crida: "*Aquesta és l'única garantia de poder exercir amb plenitud les llibertats polítiques, socials i nacionals que estem reconquerint*".

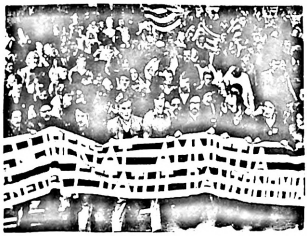

El document recorda que l'Estatut de 1932, el restabliment provisional del qual reivindica l'Assemblea, va demostrar que era "*un mitjà apropiat per a afrontar positivament les nostres necessitats. Les lleis aprovades pel Parlament de la Generalitat, la de creació del Tribunal de Cassació, la de contractes de conreu, la referent a la capacitat jurídica de la dona, la municipal, la de fomento, les de tipus econòmic i social, les sanitàries, etc., permeteren un desenvolupament de molts dels aspectes de la vida del nostre poble fins aquell moment mai no assolit.*"

Després, l'Assemblea de Catalunya crida "*...tot el poble de Catalunya a participar en la campanya de mobilització que amb aquesta crida s'inicia. Volem l'Estatut amb les seves institucions perquè és la resposta autènticament democràtica per a Catalunya enfront de les propostes reformistes, per a després de les eleccions, d'un "Régimen especial para las cuatro provincias catalanas" i d'un "Consejo General" que manté a Madrid el centre de les decisions relatives als nostres problemes. Volem l'Estatut perquè amb el seu restabliment els emigrants que integren la nostra comunitat nacional catalana se sentiran i viuran com a catalans de ple dret. Volem l'Estatut que necessitem, el d'ara, però per aconseguir-lo hem de poder exercir les nostres llibertats amb garanties reals, les de les nostres institucions i principis de l'Estatut del 1932. Volem l'Estatut, en fi, perquè així, des de la nostra autonomia contribuirem, com ja contribuïm reivindicant-lo, a l'autèntica convivència amb tots els pobles de l'Estat espanyol i a la defensa dels drets de les seves nacionalitats.*"

L'Assemblea de Catalunya acaba cridant els catalans a donar suport en aquesta campanya per l'Estatut arreu de Catalunya, a la ciutat i al camp, als barris, als pobles, amb tota mena d'activitats i fent sorgir tota mena d'iniciatives, per "*...avançar ja des d'ara en el contingut de l'Estatut per la Catalunya democràtica*".

Creiem que aquesta crida de l'Assemblea ve molt a punt. Cal deixar les coses ben clares. La reivindicació de l'Estatut d'autonomia comporta, no cal dir-ho, la d'unes institucions de govern pròpies: el Parlament català, la Generalitat... Però allò que dóna forma i contingut en aquestes institucions, que les fa esdevenir eines de les llibertats a Catalunya és l'Estatut. Allò fonamental són les llibertats autonòmiques, el dret del poble català a l'autogovern, com el poble ho determini, de la manera que el poble decideixi.

I el poble ja fa temps que ho crida: "Llibertat, amnistia i Estatut d'autonomia". És aquest clam que ha encoratjat l'Assemblea de Catalunya -ho diu en el manifest que comentem- a engegar la gran campanya política que té per lema "Volem l'Estatut!".

MADRID, UN ALTRE ASSASSINAT

JA N'HI HA PROU, DE SANG!

Arturo Ruiz García va morir ahir a Madrid. Assassinat quan demanava l'amnistia en una manifestació pacífica. Sectors ultra-dretans, escamots de la provocació i el terror, descarregaren l'odi mortífer de les pistoles sobre un cor generós, solidari de tots aquells qui resten encara a les presons. La policia, que abans havia foragitat brutalment els manifestants -deu mil, quinze mil persones?-, no hi era i els assassins fugiren un cop més. I el govern civil de Madrid faria responsables indirectes de la mort els qui es manifesten als carrers. Reconeixeria, no obstant, per primera vegada, la identitat política dels assassins. No cal ser molt agut: "l'home de la gavardina", tant se val el nom i el cognom, havia matat altre cop.

Aquest crim brutal no pot quedar impune. Ja n'hi ha prou, de sang!

L'OPOSICIÓ CATALANA I LES ELECCIONS

A partir de l'aprovació, a les Corts i en el referèndum, de la Llei de Reforma Política proposada pel govern Suárez, els partits polítics d'oposició que tenen un pes real en l'opinió pública, tant a Catalunya com a la resta d'Espanya, han anunciat que participaran a les eleccions que preveu l'esmentada llei.

Les diferents forces democràtiques donen implícitament per assolit que, mitjançant la negociació amb el govern iniciada per la "Comissió dels Nou" i a través de la pressió popular, s'aconseguiran les condicions prèvies indispensables perquè les eleccions no siguin una farsa, condicions que comencen per l'amnistia total per als presos i exiliats polítics i la llibertat per a tots els partits polítics.

En la reunió del seu Comitè Central del 8 i 9 de gener, el PSUC ha analitzat la situació que crea la perspectiva electoral i ha decidit de presentar-se amb llistes pròpies a les eleccions per al Congrés dels Diputats i propiciar l'elaboració d'una llista conjunta de tota l'oposició catalana en les eleccions per al Senat.

Aquesta decisió es basa en la consideració que, per al Congrés, es preveu un sistema d'elecció *proporcional* que permetria a cada partit treure un nombre de diputats proporcional al nombre de vots obtinguts, mentre que per al Senat regiria un sistema *majoritari* que donaria tots els llocs a la llista que atraqués un nombre més gran de votants.

El Comitè Central del PSUC va tenir en compte també que la majoria dels partits havia anunciat ja el seu propòsit d'anar a les eleccions per a diputats amb llistes pròpies, la qual cosa eliminava la possibilitat d'una aliança electoral de tota l'oposició, que nosaltres haguessim proposat o acceptat si haguessin existit condicions propícies.

Entenem,tanmateix, que la participació de cada partit amb llistes pròpies a les eleccions a diputats no hauria de ser un obstacle per establir un pacte general al voltant d'uns punts mínims,que cada partit inclouria en la seva propaganda electoral i que es comprometria a defensar al Congrés-, entre els quals figuraria la restitució dels principis i institucions configurats en l'Estatut de 1932,com a via per avançar cap a l'exercici, pel nostre poble, del dret a l'autodeterminació. Aquests punts mínims podrien constituir també el programa de la candidatura democràtica comuna per al Senat, que aconsellà el seny, i la base per mantenir la unitat de l'oposició no solament en el período electoral, sinó també després, en la lluita per l'elaboració d'una constitució democràtica i per l'aplicació d'una política econòmica que permeti superar la gravíssima crisi actual.

Carrillo a Barcelona: "Si no es concedeix l'amnistia total, les eleccions seran profundament viciades."(Foto TREBALL)

El PSUC presta suport a la proposta que ha presentat el PSC a la reunió autoconvocada celebrada a Barcelona el passat dia 17, dirigida a l'establiment d'una ENTESA CATALANA,no institucionalitzada, a partir d'un compromís de lluita convergent o coordinada per uns objectius mínims que comprendrien:

1r. Amnistia total.

2n. Llibertats sense excepció.

3r. Restitució de l'Estatut del 32 i de les institucions històriques catalanes.

El PSUC discrepa de la proposta feta pel senyor Tarradellas en el seu missatge del 6 de gener -que alguns partits abonen- per constituir una Assemblea o Parlament provisional al voltant de la presidència de la Generalitat a l'exili, que absorbiria i substituiria l'Assemblea de Catalunya i que negociaria el retorn de la Generalitat amb el govern Suárez, al marge de l'oposició de la resta d'Espanya.

La negociació, amb el govern Suárez, de tot allò que es refereix a Catalunya, l'han de fer, no cal dir-ho, les forces polítiques catalanes. Però no pas al marge de la negociació general de l'oposició espanyola sinó en el seu marc, és a dir, com a part d'un tot on s'inscriuen problemes tan decisius com els de l'amnistia i de les llibertats democràtiques sense excepció, els drets nacionals d'Euskadi i Galícia o l'aspiració del País Valencià, les Illes, Canàries i altres regions d'Espanya a l'autonomia.

El PSUC entén que la totalitat de les forces polítiques que han començat a discutir la proposta d'ENTESA CATALANA presentada pel PSC haurien de donar suport a la negociació que mena la "Comissió dels Nou", en la qual Jordi Pujol representa l'oposició catalana. Per aquest camí s'aconseguiria el "bloc pactant" únic que tots reclamem i podria establir-se ràpidament la negociació directa govern-oposició catalana.

Això col.locaria l'oposició catalana en les condicions més favorables per abordar la campanya electoral, que podem convertir i hem de convertir en un camí per reconquerir l'autonomia catalana i per imposar, conjuntament amb l'oposició espanyola,una constitució democràtica que permeti i asseguri als pobles d'Espanya el lliure exercici de llur sobirania.

GREGORI LÓPEZ RAIMUNDO

LA ROCA, ENCARA

Roca, encara. Ja són vuitanta dies de vaga. Vuitanta dies d'incidents, de tensions, provocats per la intransigència patronal i per la brutalitat policíaca. Vuitanta dies de solidaritat obrera, no sempre facilitada per l'activitat, de vegades irresponsable, de certs grups, els mètodes dels quals difícilment poden ser compresos pel conjunt dels treballadors. D'això, ja en parlarem en el proper número de "Treball", en examinar críticament l'experiència d'aquesta llarga vaga. Ara, però, una qüestió contínua en primer pla: solidaritat amb els vaquistes de Roca.

UN PAS CAP A LA NORMALITZACIÓ

CARRILLO, A BARCELONA

El company Santiago Carrillo va romandre a Barcelona, la setmana passada, durant un dia i mig. Va aprofitar una ocasió que feia possible la seva presència pública ací, no gens fàcil després de la detenció i de l'actitud discriminatòria amb que el govern Suárez continua tractant els comunistes. Ell mateix declarà a la premsa que li hagués agradat més venir amb motiu del míting del Born i que hagués volgut conèixer més a fons el nostre país, visitar les comarques obreres, entrevistar-se amb dirigents populars, escoltar les forces polítiques catalanes i discutir-hi. Però això encara no és possible. La llibertat, per al secretari general del Partit Comunista d'Espanya, té encara les fronteres d'un acte reservat a les classes altes, lluny de la presència popular.

Calia, però, aprofitar-ho. El ressò extraordinari que la visita del company Santiago ha tingut a la premsa catalana, l'interès respectuós amb què va ser acollit al sopar de l'hotel Ritz *"per gent d'ideologies i d'origens socials diferents dels meus"*, l'assistència dels directors dels diaris de Barcelona al dinar que convocà l'endemà de la seva arribada, la mobilització de les redaccions de tots els diaris on visità són mostres d'una voluntat de normalització dels comunistes, estesa a sectors molt amplis, alguns dels quals estan situats a les antípodes de les nostres posicions polítiques, que contrasta amb la manca de reconeixement oficial i legal de la presència política del PCE i dels comunistes de Catalunya, Euskadi i Galícia.

La vinguda del company Santiago ha posat en relleu, un cop més, la contradicció entre les manifestacions públiques del govern Suárez i la seva actitud en qüestions tan importants com són les llibertats sense exclusions i l'amnistia (*"Els autèntics espanyols de l'any* -digué Santiago Carrillo a la premsa- *són els qui encara romanen a los presons"*). I ha demostrat també que aquesta actitud oficial no és pas homogènia, com a vegades es vol fer creure. El fet que la senyoreta Carmen Díaz de Rivera, secretària del gabinet tècnic de la presidència del govern, saludés amb tota normalitat el secretari general del PCE demostra que, per als sectors més espavilats del govern, la "qüestió comunista" ja no hauria d'existir i que totes les forces polítiques que respecten el joc democràtic tenen dret a una presència pública sense discriminacions.

En la conversa que va tenir, malgrat les dificultats i entrebancs que hi posaren els de la Brigada d'Investigació Social, amb els periodistes, el company Carrillo va precisar algunes qüestions que, a vegades, des de Catalunya, queden enfosquides per la bona o mala fe d'alguns. Com per exemple, que el Partit Comunista d'Espanya està *"sense reserves de cap mena"* per la recuperació de l'Estatut d'Autonomia de 1932 per a Catalunya. Va defensar la participació activa dels comunistes a les properes eleccions i va exigir l'amnistia

CONCÒRDIA

"Vull donar-li les gràcies per la seva visita a Catalunya". *Això va dir a Santiago Carrillo un home de mitjana edat que s'hi atansà quan, a l'aeroport, el secretari general del PCE es disposava a tornar cap a Madrid. Aquesta frase, dita amb senzillesa i naturalitat, reflecteix l'acollida que Santiago rebé a tot arreu. Del sopar del Ritz ja n'hem parlat. Després del sopar, Carrillo aconseguí, malgrat les pressions policials, rebre quaranta periodistes, de vint en vint per no incórrer -encara-l en el delicte de reunió il.legal.* "En aquesta primera visita oficial a Barcelona no hem previst de realitzar actes polítics perquè no tenim autorització. En condicions de plena normalitat -deia Gregori López Raimundo- Carrillo no hagués fet la seva presentació pública a Catalunya en el sopar del Ritz. Hauria anat a la Seat o participat en un míting, com ara el que va ser prohibit recentment. Però no hem pogut escollir."

UN BALANÇ MOLT POSITIU

"El balanç del viatge ha estat molt positiu", *digué Carrillo en el curs de la trobada amb el C.E. del PSUC.* "A tot arreu ens han acollit amb simpatia i cordialitat, la qual cosa demostra el prestigi assolit pel PCE i el PSUC, fins i tot en ambients que es troben lluny de la nostra ideologia. L'esperit de reconciliació i de concòrdia, que hem afer-

Després de cada decret on es diu que es van a controlar els preus; després de cada discurs del ministre de torn cridant a la croada contra la inflació, els preus se'n foten i sequeixen pujant com si no res. Molta gent potser creu ja que els preus tenen vida pròpia i pugen tots sols, i això els ajuda a resignar-se.

Però no és la fatalitat, no, la que fa pujar els preus i no ens deixa arribar a final de mes. Darrera de cada puja, anunciada o no pel Butlletí Oficial de l'Estat, hi ha els interessos dels grans monopolis de producció i de distribució, hi ha les multinacionals, hi ha el govern, fidel servent d'aquests interessos.

La situació al nostre país s'agreuja per moltes coses, però sobretot, perquè plou sobre mullat. Els preus aquí, en relació amb els salaris, són dels més alts d'Europa. Segons un estudi fet per la Unió de Bancs Suïssos, a una ciutat com Madrid s'ha de treballar el doble d'hores que a Amsterdam, per exemple, per poder comprar els mateixos productes del "cistell de la compra". Només a Atenes, Lisboa i Estambul cal treballar més hores per comprar-los que a Madrid, i podríem fer-ho extensiu a qualsevol altra ciutat de l'Estat espanyol. Per això és brutal que mentre a Espanya l'índex oficial del cost de la vida ha pujat el 20%, la mitjana dels països de l'OCDE si-

RECULL de EN CASTELLANO

treball

SETMANAL

Proletaris de tots els països: uniu-vos!

Organ central del Partit Socialista Unificat de Catalunya

TRADUCCION DE ALGUNOS ARTICULOS DEL NUMERO 464 DE TREBALL CORRESPONDIENTE AL LUNES 17 DE ENERO DE 1977.

IMPONGAMOS LA LIBERTAD SINDICAL Y LA AFILIACION MASIVA

Hoy ya tenemos suficientes elementos para decir que la reforma sindical es un intento del gobierno y la patronal de seguir manteniendo el control y la exclusiva iniciativa en las relaciones de trabajo.

¿Cuál es la línea de la patronal y del Gobierno Suárez? Podríamos resumirla en dos direcciones:

Por un lado se trata de *mantener la antigua,fiel y designada "línea de mando" de la OSE,en tareas de negociación colectiva, conciliación y arbitraje, que en aplicación de una libertad sindical real tendrían que corresponder a las centrales sindicales democráticas.* Este es el objetivo de la creación del AISSP:a la vez que se toma prestado de los trabajadores el patrimonio sindical que ellos han pagado, los verticalistas de la AISSP seguirán obligando a los trabajadores a recurrir a una institución ajena a sus intereses. En la misma dirección va la creación del *Consejo de Economía Nacional* dirigido por el verticalista García Ramal, concesión que Suárez hace al bunker sindical para que calle en las Cortes, y evitar que las organizaciones sindicales democráticas puedan influir e intervenir en la política económica del país como se ha conseguido en una mayoría de países democráticos, con la presencia de los sindicatos obreros en los consejos de economía nacional. El gobierno cierra así el paso a esta intervención política del movimiento obrero.

Por otro lado, el gobierno y la patronal potencian de forma muy activa la *división sindical hasta el límite.*Si pueden haber diez grupos sindicales (todos denominados "democráticos") que no hayan tres, piensa el gobierno.Y de aquí toda la política de discriminaciones; fomentando la creación de sindicatos amarillos por parte de los verticalistas;creando la confusión, de siglas por todas partes. *Muchos sindicatos con pocas atribuciones,* parece ser la política del gobierno ahora mismo.

Una y otra iniciativa se proponen un objetivo común:conseguir una *no-sindicación masiva de los trabajadores* de nuestro país a las centrales sindicales democráticas. Efectivamente, el gobierno pretende, forzando a los trabajadores a recurrir al neo-vertical AISSP y dando pocas atribuciones a los sindicatos obreros (por otro lado muy fragmentados, piensa), que los trabajadores no encuentren suficiente aliciente para afiliarse a las centrales obreras democráticas y mucho menos si éstas mantienen criterios de lucha de clases y la afiliación a las cuales puede comportar represalias patronales de toda clase. Hoy tenemos suficientes datos también para pensar que la gran patronal ve con simpatía este proyecto.

¿Cuál ha de ser,pues,nuestra respuesta a esta maniobra del reformismo?

Ante esta nueva situación, el movimiento obrero se encuentra en muchas mejores condiciones de conciencia y de organización que no en toda la etapa anterior. Durante los años de la apoteosis verticalista, las Comisiones Obreras supieron encontrar un nuevo estilo de trabajo dentro de aquel aparato burocrático fascista, y convirtieron las elecciones sindicales y los locales del Sindicato en auténticas zonas de libertad, donde las asambleas obreras imponían una legalidad diferente, ahora, a pesar de todas las maniobras dirigidas a mantener unas estructuras que nunca han tenido razón histórica, la nueva situación pre-democrática, con todas sus contradicciones, será un mejor campo donde imponer la fuerza del movimiento obrero y su deseo de auténtica libertad sindical.

Por esto, *conseguir la máxima filiación a la Confederación Sindical de la Comisión Obrera Nacional de Cataluña es un objetivo dirigido directamente contra toda esta maniobra reformista.* Los actos que se preparan para la próxima *quincena de afiliación a las Comisiones Obreras, del 15 al 30 de enero,* con asambleas en los locales sindicales, las hojas de propaganda que explican por qué es necesario afiliarse a Comisiones Obreras, carteles, las mesas en la calle, etc.,han de encontrar la máxima resonancia entre los comunistas. Imponer nuestra legalidad en el campo sindical quiere decir, también, asegurar la negociación unitaria a nivel de empresa y no dejar que la patronal y el gobierno utilicen la pluralidad sindical contra las reivindicaciones de los trabajadores. Y, a otro nivel, continuar, a través de la COS, luchando unitariamente para conseguir la libertad sindical, tanto en la calle y en las fábricas como se hizo el 12 de noviembre, como negociando al más alto nivel, de la manera que, por fin, se ha hecho incorporándose los representantes sindicales a la "Comisión de los Nueve".

Es el momento, ahora, de *defender el auténtico concepto de libertad sindical,* que, evidentemente, no es el del gobierno, y menos aún el de las viejas momias de las Cortes.Y defenderla llevándola a la práctica ya hoy, sabiendo encontrar un *nuevo estilo de trabajo* adecuado a las nuevas circunstancias, *trabajando hoy como si ya estuviéramos en las plenas libertades.*Comisiones Obreras ha hecho un salto cualitativo importante yendo a la construcción del Sindicato. Y esto exige, como también lo exige la fluida y cambiante situación política del país, una nueva táctica, una normalidad total, saber trabajar a la luz, condiciones necesarias para que la lucha por la afiliación masiva al Sindicato de su fruto.

Todo esto, enmarcado en unas características irrenunciables que hacen de la Confederación Sindical de la CONC el sindicato de nuevo tipo que la clase obrera quiere hacer. En este proceso hacia las elecciones, el movimiento obrero reclama que se le escuche,tanto para conseguir sus reivindicaciones que la crisis económica ha hecho urgentes,como para participar, con el resto de las clases populares, en la elaboración democrática de las opciones políticas y económicas que nos permitirán salir de esta crisis.

M. LUDEVID

A. FERRER

VOLEM L'ESTATUT

Casi la totalidad de la prensa de Barcelona ha publicado artículos y editoriales para contestar a "El País" por un escrito aparecido en sus páginas bajo el título de "El Estatuto de Cataluña". La prensa catalana acusa a "El País" de tener una óptica centralista, de hacer análisis precipitados y superficiales. Todo esto es cierto esta vez. "El País" considera la reivindicación del Estatut como un despropósito maximalista y, al margen de su argumentación, se descarga de razón al comparar desafortunadamente el Estatut con una cosa tan fuera de rosca como es "un principio del Movimiento Nacional".

Si lo que se ha dicho para rebatir a "El País" es en general justo, no lo sería no recordar que lo que ha provocado este desacertado editorial o al menos lo que ha exacerbado nuevamente el mecanismo de incomprensión,han sido las declaraciones del señor Josep Tarradellas, sobre todo cuando se refiere a la negociación por separado y cuando condena con intolerancia a los que opinan diferentemente sobre este punto y tienen otra forma de entender su derecho como políticos responsables y su patriotismo. Sin entender del todo el problema ni conocer suficientemente bien la situación, distante, "El País" se equivoca en el tono y en la generalización de la acometida. Sería bueno que el editorialista de "El País" considerara que un hombre de la Asamblea de Catalunya como Josep Benet, reivindicador del Estatut, ha escrito a propósito de las palabras de Tarradellas:"*...es un texto lamentable, negativo, que me ha entristecido profundamente. (...)Quiero decir unas palabras sobre una de las declaraciones que contiene.Es una condena a muerte a la Asamblea de Catalunya, el decir textualmente que'es evidente que la Asamblea de Catalunya ya ha llevado a término su cometido'.Esta declaración, hecha precisamente en los momentos en que la Asamblea acaba de lanzar la campaña unitaria de Volem l'Estatut, demuestra que el señor Tarradellas tiene un desconocimiento muy notable de la vida política popular catalana y, al mismo tiempo, que continua teniendo el mismo desprecio de siempre por todo lo que no sea política superestructural* ". Benet, refiriéndose a algunos aspectos del mensaje a Tarradellas, continua diciendo:"*Por otro lado está haciendo perder a Catalunya el prestigio que había ganado ante los otros pueblos del Estado Español, con su lucha unitaria, realista, combativa, tanto en el terreno político como en el cultural. Creo que de un tiempo a esta parte, desde el momento en que el señor Tarradellas interviene en la política catalana del interior, vamos por mal camino. No es falsificando la historia y creando mitos o organismos superestructurales,no es dimitiendo de su soberanía a las organizaciones unitarias y a los partidos políticos en favor de una persona que vive en el exilio, como conquistaremos nuestras libertades nacionales y democráticas*".

Cuando un sector de la vida política habla del entendimiento de los catalanes, las declaraciones del señor Tarradellas constituyen un elemento de confusión. Pero lo más grave no reside en el tono de las declaraciones de Tarradellas, que inevitablemente tenían que llevar a la viveza de las respuestas y de la polémica. En la conferencia de prensa de París y en el propio texto de la declaración, el señor Tarradellas se refiere ambiguamente al Estatut, señalando su carácter de texto constitucional histórico e irrenunciable, admite a priori que la monarquía "no creemos que tenga la misma actitud" que el franquismo sobre el Estatut; hace residir la recuperación de la soberanía en el retorno de la Generalidat y de su presidente, olvidando el hecho capital de que esto sería consecuencia del restablecimiento del Estatut y que iría juntamente con la recuperación de las otras instituciones que se configuran. Olvidar esto es hacer una política desmovilizadora ante la campaña de *Volem l'Estatut* que nuestro partido propuso a la Asamblea y que ésta ha hecho suya. Una vez más, el aislacionismo político que el señor Tarradellas preconiza y que unos cuantos políticos abonan es un gran peligro para Catalunya y para la plena recuperación de la democracia en toda España.

PERE I FAGES.

TODOS CON LOS HUELGUISTAS DE ROCA

La huelga de Roca ya dura setenta días. Setenta días de pulso constante entre la empresa cerrada absolutamente al diálogo, y cerca de cinco mil trabajadores, que no quieren bajar la cabeza una vez más.

Los intentos de aislar la huelga han sido y continuan siendo muy serios : la negativa absoluta al avance de las vías de negociación por parte de la patronal, la inhibición cómplice de algunas autoridades y una actitud durísima de las fuerzas represivas (deteniendo, cargando brutalmente contra los trabajadores, amenazando)en muchos momentos, han sido elementos decisivos para configurar las características de la huelga. Pero, a la vez,hay que dejar bien claro que estos intentos se han visto favorecidos en muchos momentos por la actitud ultravanguardista,rayando los límites de la provocación, de algunos delegados obreros.

Ahora bien, para nosotros, los comunistas catalanes, no es ahora el momento de debates entorno a los objetivos y formas de lucha o negociación obreras. Bien al contrario, ahora es el momento de estar todos juntos con los huelguistas de Roca e incrementar la solidaridad a todos los niveles:ayuda económica, escritos, asambleas y toda clase de acciones, cerca de la fecha del juicio a Magistratura (21 y 22 de enero). Porque sólo una nueva ofensiva de actividad solidaria puede abrir las puertas de la negociación que están buscando con gran afán las centrales sindicales del Baix Llobregat.

En unos momentos de cambios decisivos a todos los niveles de nuestro país,no hemos de permitir que el pluralismo sindical existente, las diferentes opciones globales, puedan oscurecer una cuestión básica para los trabajadores y las fuerzas revolucionarias: la solidaridad obrera.

Dispongámonos a afrontar, una vez más,los momentos decisivos de la huelga de Roca. La solidaridad en primer lugar, el debate y la crítica ya los haremos luego.

FRANCESC B.

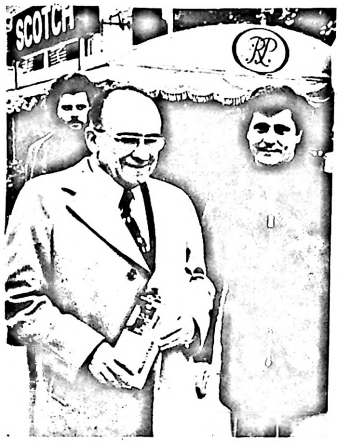

mat en aquesta visita a Barcelona, feta en circumstàncies encara anormals, impregna ja totes les capes de la nostra societat. La convivència és una exigència democràtica. Per això el viatge confirma plenament la nostra convicció que Espanya està plenament madura per a la democràcia. Aquesta és, jo crec, la conclusió principal del viatge".

A.C. I P.F.

EL DIA 6 DE FEBRER, A SANT SEBASTIÀ

UN CONGRÉS PER L'AMNISTIA

Les Associacions de Familiars de Presos i Exiliats Polítics d'Euskadi, Catalunya i Madrid; els familiars dels presos polítics de Saragossa; les Associacions d'Ex-presos Polítics d'Euskadi, Catalunya, Madrid, Saragossa i València; les Comissions de Solidaritat de Catalunya, i les Gestores de les Comissions Pro-amnistia d'Euskadi i Madrid, es van reunir el 16 de gener a Saragossa i van acordar la *celebració del Congrés de Familiars de Presos i Exiliats Polítics el dia 6 de febrer de 1977, a Sant Sebastià.*

Han estat convocats tots els familiars dels presos i exiliats polítics al CONGRÉS PRO AMNISTIA TOTAL. A més a més, s'ha invitat tots els partits i organitzacions sindicals d'Espanya perquè envíin llurs adhesions i delegats al congrés, que s'inscriu en la campanya *ABANS DE LES ELECCIONS, AMNISTIA SENSE EXCLUSIONS.*

(fotos "Treball")

Endemés, els familiars dels presos polítics catalans s'han adreçat als alcaldes de tot Catalunya per demanar que les corporacions que presideixen es pronunciïn públicament a favor de l'amnistia total i que, en conseqüència, instin el govern perquè la promulgui tot seguit.

Han preparat una altra entrevista amb el governador civil per tal de demanar, *altre cop*, autorització oficial per convocar, el proper mes de febrer, una gran manifestació ciutadana pacífica, a Barcelona, per l'amnistia total.

Una vasta mobilització de masses, en les línies que assenyalen els familiars dels presos polítics, serà el millor ajut a la negociació que els representants de l'oposició democràtica han iniciat amb el govern Suárez sobre aquest transcendental problema. Com ha dit Santiago Carrillo, en la festa de lliurament dels premis del "Club Mundo", *ELS ESPANYOLS DE L'ANY SON ELS QUI CONTINUEN A LES PRESONS.* En el manifest de la seva primera reunió, els intel.lectuals, professionals i artistes de les nacions i regions de l'Estat espanyol, reunits a Barcelona els dies 15 i 16 d'aquest mes, escriuen: *"El que resumeix i evidencia la continuació del franquisme és la inexistència, fins el dia d'avui, de la promulgació d'una veritable amnistia total i sense exclusions".*

Cal que a cada lloc de treball i estudi, a tots els centres cívics, a les organitzacions socials, a tot arreu, s'impulsi en concret l'acció pro amnistia total. Que de tot arreu s'envíin missatges d'adhesió al congrés de Sant Sebastià; que es faci pressió sobre tots els ajuntaments catalans perquè exigeixin del govern l'amnistia total; que es multipliquin els actes i manifestacions de tota mena i que es prepari, tan aviat com es conegui la data, la gran manifestació pro amnistia a Barcelona, que ha d'es devenir una grandiosa acció ciutadana per l'amnistia total.

Homenatge a Xirinachs. López Raimundo, entre els assistents.

CADA COP PITJOR

PREUS CONTRA SALARIS

gui del 9%. Nosaltres, en això com en tantes altres coses, en lloc d'anar endavant anem endarrere.

I això que parlem de l'índex oficial del cost de la vida, que es queda potser a la meitat del real. L'Institut Nacional d'Estadística i el govern saben molt bé que falsejar aquest índex és augmentar els beneficis de les empreses, que el prenen com a referència a l'hora d'establir els augments salarials. I a menys salari pagat, més benefici que queda.

Les darreres mesures del govern, un cop més, han empitjorat les coses. En lloc d'accentuar els controls sobre els preus, cada cop hi ha menys preus controlats. Està clar que, per al que serveix aquests controls...! Segons les estadístiques, a Espanya pugen més els preus controlats que els no controlats. La llista dels productes que han pujat amb el vist i plau del govern, aquests darrers dies -després de l'1 de desembre que es van publicar les noves llistes de preus controlats- seria interminable. El cafè, els col.legis, el carbó, els diaris... Es diu també que és imminent la puja de les patates, del sucre, de la llet, de les tarifes de l'aigua, dels productes siderúrgics i de la benzina (amb l'efecte que les puges d'aquests dos articles tindran sobre molts altres preus), el metro i els autobusos, etc. Autobusos de Barcelona, el Metro, Autos Florida de l'Hospitalet del LLobregat, FF.CC de Sarrià, etc., tenen demanades puges de tarifes, algunes de les quals, com a Autos Florida, oscil.len entre 2 i 4 pessetes per viatge els bitllets ordinaris, que passaran a valer tots 11 pessetes, fins a increments de 6 pessetes els dies festius per a les línies 1 i 2.

El govern voldria que la gent estigués tan satisfeta amb el referèndum i amb les pròximes eleccions, que no fes cas dels preus. Però una puja insignificant, un dia, farà que vessi el vas i el govern pot trobar-se amb una resposta massiva. Les Associacions de Veïns, de Consumidors, de Mestresses de Casa, els Sindicats, tenen la paraula. Tindran més raó que un Sant.

ANTONI FERRER

LA SETMANA DEL PARTIT A BARCELONA

més d'un centenar d'actes

treball
ESPECIAL
Òrgan central del Partit Socialista Unificat de Catalunya

LA SETMANA DEL PSUC A BARCELONA

Qui som?
Què volem?
On som?
Qui ens paga?

Portada del número extraordinari de "Treball" dedicat a la Setmana del Partit a Barcelona, del qual se n'han editat 100.000 exemplars

"Fer de 3.000 a 5.000 nous afiliats, incrementar els vincles entre el Partit i les masses, avançar en la presència pública del Partit i fer conèixer els locals i els dirigents dels barris al conjunt de la població són, entre altres, els objectius de la Setmana del Partit a Barcelona", *ens diu Jordi Conill, secretari general del PSUC a la capital catalana, en ésser entrevistat per "Treball".*

"Pensem inaugurar tres nous locals (a l'Esquerra de l'Eixampla, Pegaso i Gràcia) amb assistència dels veïns i de la premsa. Ja en tindrem vint-i-sis, *afegeix Conill.* Plantarem més de setanta taules de venda pública de materials. Repartirem una edició extraordinària de 100.000 exemplars de "Treball", més de 50.000 cartells, 50.000 tríptics amb les nostres alternatives generals i sectorials, com també el projecte de programa, que constitueix, com sabeu, les tesis preparatòries del IV Congrés. Hem organitzat, endemés, més d'un centenar d'actes de presentació del Partit a fàbriques i barris, a la Universitat, a tot arreu".

-Per què, ara, la Setmana?

"La situació política ho permet i ens ho exigeix. Cal guanyar la llibertat sense exclusions, conquerir la legalitat plena del PSUC i de tots els partits polítics, sense esperar una decisió del govern. Normalitzar la vida política del país ens obliga a normalitzar la nostra presència entre el poble, a actuar com si fóssim legals. Guanyar unes eleccions lliures vol dir imposar cada dia, a tots els nivells, la llibertat. Una condició de la llibertat és la nostra pròpia llibertat. Tota aquesta perspectiva de conquesta de la llibertat emmarca la nostra campanya electoral, de la qual la setmana és, per a Barcelona, un bon començament".

TAMBÉ A TARRAGONA

A Tarragona també comença avui la Setmana del Partit, de característiques semblants a la de Barcelona. Entre els dos actes centrals -míting i festa de cloenda- hi haurà venda pública de la premsa, presentacions dels col.lectius del Partit, etc. Tot això en la perspectiva de la celebració de la Conferència del Partit.

ELS PAGESOS TENEN RAÓ

De tant en tant, l'espremut consumidor, marejat de provar debades d'esclarir estranyes equacions per intentar resoldre l'envitricollat problema de la teca nostra de cada dia, sent a dir, o llegeix al diari, que els pagesos demanen preus més alts per als seus productes. El consumidor té un sobresalt i pensa que només falten aquests, ara. I el cas és que sí, que falten els pagesos, i que, en canvi, sobren els muntatges monopolístics que són la causa dels maldecaps dels espremuts consumidors i dels espremuts pagesos.

Els pagesos demanen, amb tota la raó del món, uns preus justos per als seus productes. I cal donar-los suport perquè el seu problema té el mateix origen que el problema del qui compra aliments.

Vegeu què diuen els pagesos en un document sortit de la reunió del 16 de gener del Secretariat Nacional de la Unió de Pagesos de Catalunya, que va tractar de la qüestió dels preus:

"Només ens cal recordar que de cada cent pessetes que el consumidor es gasta en aliments, al pagès només n'hi queden vint-i-vuit, un cop descomptat el que es queden les "indústries agroalimentàries" i els fabricants de mitjans de producció agrícoles (maquinària, adobs, insecticides, gas-oil, llavors), que cada any ens apugen els preus dels seus productes".

Vet-ho aquí. De cent a vint-i-vuit; de vint-i-vuit a cent. El pagès paga cada any més i cobra el mateix o, en alguns casos, encara menys. Mentrestant, el consumidor paga cada dia més. I, entremig, els monopolis s'afarten de fer diners, amb el vist i plau de tots els organismes oficials.

No fóra tot dir que els pagesos exigeixen preus justos per al camp, i prou. La Unió de Pagesos va a l'entrellat de la qüestió i diu: *"Som plenament conscients que, al camp, no n'hi ha prou amb una política de preus agraris, si nó que es necessita una profunda reforma de les estructures".* I després insisteix *"...en la imperiosa necessitat del control del frau, que representa un benefici afegit per a moltes indústries (els productes que els pagesos venen no s'assemblen de res amb els que els consumidors mengen)".*

¿Tenen o no tenen raó els pagesos? Són o no són encertades les seves propostes?

1936 **P.S.U.C.** 1977

ENTREVISTA AMB RAFAEL RIBÓ

REUNIÓ D'INTEL.LECTUALS

Irati Baec: La tortura, llura

El passat cap de setmana es va celebrar a Barcelona la I Reunió d'Intel.lectuals, Professionals i Artistes de l'Estat espanyol. Rafael Ribó, dirigent del PSUC present a la reunió, ens en parla.

- Com sorgí la idea de celebrar la I Reunió d'Intel.lectuals de les nacions i regions de l'Estat espanyol?

-La idea va nèixer en una reunió entre companys de Madrid i alguns membres de l'Assemblea Permanent d'Intel.lectuals Catalans. Pretenïem reunir-nos d'arreu per tractar la plurinacionalitat de l'Estat i la repressió exercida sobre les nacionalitats els darrers quaranta anys i especialment la problemàtica cultural. Tot seguit ens adonàrem que partíem pràcticament de zero, tant pel que fa a la comprensió de la qüestió nacional entre els intel.lectuals, com pel que fa a la coordinació dels intel.lectuals a moltes zones de l'Estat i de tots els nuclis entre si.

- Quin procés es seguí per arribar a la I Reunió?

- Es començà a treballar als nuclis locals constituïts (com "Arte y Cultura" a Madrid, i l'APIC) i es crearen comissions unitàries d'intel.lectuals allà on no existia cap mena de coordinació. Tota aquesta xarxa quedà relacionada mitjançant una coordinadora provisional que preparava els aspectes materials de la reunió.Durant aquest procés, d'una durada de quasi deu mesos, s'elaboraren ponències informatives de cada nació o regió (de vegades vàries ponències, on no hi havia acord unitari). S'organitzaren debats i alhora es recollia el material necessari per presentar a la I Reunió, un dossier sobre la repressió del 20 de novembre de 1975 ençà, repressió política, laboral i cultural, però especialment sobre la tortura que,a més a més, aleshores havia estat declarada "matèria reservada". Aquests deu mesos representaren una experiència complexa però rica, sobretot pel que significà d'experiències de coordinació entre nuclis diversos.

- Com ha anat la Reunió?

- La Reunió estava prevista per principis de novembre, però l'arbitrària prohibició governativa ho impedí i realitzàrem una trobada reduïda a la clandestinitat. Ara s'ha celebrat un xic desfasada en l'actual conjuntura política, factor que, en part, explica la desigual assistència. A la Reunió s'han presentat les ponències i els materials per elaborar el dossier de la repressió. Aquest és, sens dubte, l'aspecte més positiu de la Reunió, tret de l'experiència i intercanvis del procés anterior. Durant la reunió ens informàrem i discutírem mútuament sobre tota aquesta problemàtica. Com a culminació de la trobada es redactà un manifest polític que podia haver estat una important presa de posició. Nosaltres prevèiem un text que ens comprometés, als assistents i a la gran majoria d'intel.lectuals mitjançant la seva posterior signatura, a pronunciar-nos i a defensar la plurinacionalitat de l'Estat, els drets de totes les nacionalitats i la lluita dels intel.lectuals per una cultura democràtica. Creiem que això tenia un gran valor, jo diria històric, sobretot per als intel.lectuals castellanoparlants

Però a la darrera assemblea de la Reunió s'aprovà un text que, per alguns dels seus elements, s'allunyava del procés seguit i que poc servia per a la finalitat esmentada. El text aprovat és una afirmació testimonial, subscrivible per tots els demòcrates, però que té poc a veure amb la política actual. Es va voler radicalitzar les formulacions, però el que s'aconseguí fou diluir-ne el contingut. O sigui que, en carregar el text amb tots els possibles greuges actuals a la nostra societat, ens oblidàvem que el principal tema d'atenció de la Reunió era la plurinacionalitat de l'Estat. Al capdavall, s'aprovà un manifest massa testimonial i difús.

- Quina és la perspectiva, després de la Reunió?

- Nosaltres ens plantegem la continuïtat d'aquestes reunions per poder tractar temes específics de la intel.lectualitat. A Catalunya això passa pel debat sobre el futur de l'Assemblea d'Intel.lectuals i les possibilitats de situar-la com a instrument de garantia de les llibertats democràtiques. A nivell d'Estat espanyol, caldria pensar en la possibilitat de mantenir una coordinació dels nuclis d'intel.lectuals. El camí cap a la democràcia exigeix una constant actitud de vetlla contra tots els intents de limitar o impedir l'exercici de les llibertats democràtiques. És en aquest terreny on tothom, però específicament els intel.lectuals, té una gran tasca a realitzar.

Setmana del Partit a Barcelona: Un dels cartells

PER ACABAR DE PASAR EL MES

Quan venia cap a la redacció, una velleta del veïnat m'ha dit que fes el favor d'acompanyar-la a cobrar la pensió. Es viuda d'un empleat del ram d'assegurances. He vist que cobrava 4.620 pessetes. Es la mesada de pensió que li ha quedat. En dir-li que era molt poc, m'ha respost: "Es clar que és poc; però encara n'hi ha que cobren menys, no creguis".

He recordat que fa uns dies vaig llegir a "Cambio 16" un report, ben documentat, sobre les pensions que li han quedat a la viuda d'en Franco. Aquesta, diguem-ne, senyora, que no necessita cap pensió perquè està podrida de duros pels quatre costats, cobra en concepte de "viudíssima" la menudalla de set-centes mil pessetes cada mes. En aquesta xifra està compresa una pensió "especial" que li van concedir les Corts, de dues-centes mil pessetes, suposem que per poder acabar el mes, pobreta!

PERE

CONFEDERACIÓ SINDICAL DE LA CONC

LA MÀXIMA AFILIACIÓ

Marcelino Camacho qualificà *d'històrica* la celebració a Barcelona de la *la Assemblea d'Organització i finances de la CS de la CONC*, el darrer dia 16, a la qual ell va assistir. Més de 180 responsables d'organització i finances de les Federacions de Ram, de les Unions Locals,i fins i tot de les empreses més importants (Seat, Pegaso, etc.), van discutir plegats amb els responsables d'aquestes qüestions a la Confederació Sindical de la Comissió Obrera Nacional de Catalunya, Paco Frutos (Organització) i Armand Varo (Finances).

Durant la reunió es va posar de manifest el vigor amb què s'ha via començat a treballar per tal d'aconseguir la màxima afiliació a algunes zones, i les encara insuficiències que a d'altres se n'assenyalaven. No obstant, la xifra de més de *20.000 afiliats* que s'hi va computar és només un indici de la presència de CCOO a Catalunya i s'ha de multiplicar en un breu termini de temps. Fins ara hi ha la consciència que s'ha afiliat, en la major part dels casos, l'avantguarda del moviment obrer. Com va dir el responsable d'organització de la construcció, a la darrera vaga pel seu conveni "eren desenes de milers els qui cridaven pel carrer "Viva Comisiones obreras", i si sabem treballar correctament s'afiliaran".

La conclusió general sobre l'aspecte d'organització a què van arribar-hi, i que va ser remarcat tant per Marcelino Camacho com per Paco Frutos, era la *necessitat d'un canvi d'estil en el treball sindical en general i en el d'afiliació en aquest moment:* L'objectiu d'afiliar milers i milers de treballadors a la CS de la CONC no serà assolit si no és amb un *treball obert a les fàbriques, als locals del Sindicat Vertical, als barris.* Sense oblidar el mètode d'afiliació "un per un" mitjançant discussions individuals, s'ha d'anar a organitzar mítings públics, presentacions obertes, que ensenyin als treballadors que un Sindicat no és de fet cap cosa il.legal, cap cosa perillosa ni clandestina, encara que durant molts anys ens han obligat a ser-ho. *Imposar la legalitat de les CCOO amb la normalització de la seva presència quotidiana, s'aconsegueix en aquests moments afiliant-hi a la llum pública milers i milers d'obrers.*

En aquest sentit, *la quinzena d'afiliació, amb mitings, presentació pública, milers de fulls de propaganda, cartells, adhesius, taules al carrer, inauguració de locals, etc,* que del quinze al trenta de gener té lloc a Catalunya, ha d'assolir l'objectiu de 15.000 nous afiliats en quinze dies. Un sindicat fort és la millor garantia per tal de saber trobar una sortida a la crisi econòmica sense que siguin els treballadors els qui més hi sortim perdent.

Camacho qualificà l'òrganització del Sindicat com el seu esquelet, els seus ossos, i va dir que les finances n'eren la sang, sense la circulació de la qual el cos és mort.Hem parlat amb Armand Varo, responsable del Secretariat de Finances, sobre quins són els aspectes principals que sobre aquest tema s'hi van tractar.*"Per ara, ens diu, es manté igual la cotització de cinquanta pessetes, mensuals, encara que tothom està convençut que és molt baixa, i també es manté la distribució d'aquestes pessetes entre els diversos nivells de l'estructura sindical, ja que aquesta és la garantia del seu funcionament. Es necessari que la part convinguda dels diners passi de l'empresa al ram, a la localitat, a la Nacional i a la Federació a nivell d'Estat, i que no es quedi tot a l'empresa i a la localitat. Ja coneixem les moltes dificultats financeres de tota mena, que hi ha a les localitats, però la distribució de la quota és la millor garantia que poguem passar de ser un moviment socio-polític a un sindicat de masses".*

Armand Varo ens diu també que el Secretariat de finances és molt conscient *"de la necessitat d'obrir locals, de propaganda, etc, que hi ha a les localitats, però creu que això de moment s'ha de solucionar amb ajuts voluntaris, cobrant la premsa de CCOO durant l'etapa inicial tant als afiliats com als no afiliats. L'autèntica solució als problemes financers del Sindicat, a tots nivells, està en l'afiliació a cada empresa, localitat i ram, del màxim de treballadors i fer que aquests cotitzin regularment".*

"La forma de fer marxar el Sindicat en aquesta primera etapa -afegeix-, *la garantia que puguin funcionar tant els Sindicats locals com les Federacions de Ram com la CONC, i per tant totes les comarques, és d'assegurar que les cotitzacions es cobrin i es reparteixin. Més endavant, la distribució de la quota podrà canviar, en el Congrés, vista l'opinió de la majoria. En el futur s'haurà de funcionar a partir de pressupostos fets partint de les necessitats i del nombre d'afiliats".*

El Problema de les finances, en un Sindicat, és un problema polític. *"Sense finances no hi ha Sindicat",* diu Varo, *"però això comença a rutllar: només el dia de la Conferència es van liquidar deu mil cotitzacions".*

ANTONI FERRER

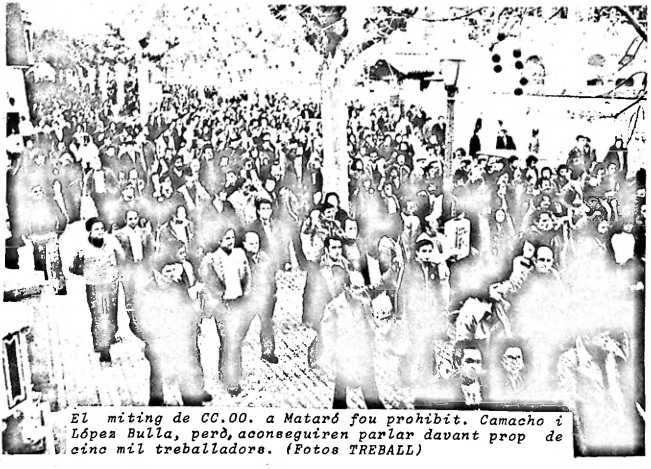

El miting de CC.OO. a Mataró fou prohibit. Camacho i López Bulla, però, aconseguiren parlar davant prop de cinc mil treballadors. (Fotos TREBALL)